

16-Aug-2004 Ruiru / Kenia

Jambo nieuwsbrief lezers (Hallo in het Swahili)

Habari (Hoe gaat het in het Swahili)

Het is al laat in de middag als Glady's (sociaal werker van SOFCC) en ikzelf moe onderuit zakken op een terras in Malindi.

Onze lichamen vies van het stof en zand en even hebben we geen puf meer om onszelf op te frissen. Alleen een groot glas drinken en even niks meer zeggen en alle indrukken en gesprekken van de dag een beetje laten bezinken.

Spirit of Faith Children's Centre heeft als doelstellingen;

- Weeskinderen opvoeden tot zelfstandige Keniaanse burgers.
- Opzetten van inkomen genererende projecten om het weeshuis minder afhankelijk te maken van donaties.
- Meer kinderen helpen.

In verband met de derde genoemde doelstelling zijn we op reis gegaan.

Het Spirit of Faith Children's Centre raakt namelijk langzaam vol en we zoeken nu een veilige kind vriendelijke locatie om kinderen groot te brengen om een eventueel tweede weeshuis te kunnen starten.

We hebben ervoor gekozen een eventueel tweede weeshuis niet in Nairobi of Ruiru te starten omdat we daar toch kampen met elementen zoals : luchtvervuiling in de stad , slechte bereikbaarheid van de stad , onveiligheid, hoogte etc..

En zo belanden we gisteren in het kustplaatsje Malindi om de buurt te verkennen en land te zoeken. Jaret , de man van Glady's is ook mee, hij is advocaat.

Het Baobap cafe

Gister avond zaten we bij het zelfde restaurant als we nu zitten. Het heet de Baobap.

De Baobap is een boom die heel oud kan worden, ook wel bekend als apenbrood boom.

Het Baobap cafe is een soort ontmoetingsplaats in Malindi. Al voor we afreisden waren diverse afspraken gemaakt en al die mensen ontmoeten we gisteravond hier in de Baobap.

Deze ochtend trokken we er op uit.

We zoeken eerst naar een postkantoor en een bank. Ik test mijn bankpas en warempel de automaat werkt ook. (In Ruiru trekken we er een dag voor uit om naar de bank in Nairobi te gaan in verband met drukte en afstand.) Een ziekenhuis is ook in Malindi te vinden. Lagere scholen zijn er veel, kwaliteit van het onderwijs weten we nog niet genoeg van. Alle boodschappen kunnen hier worden gedaan; groenten, fruit kost hier zo'n 50 % minder als in Ruiru.

Tevreden met deze eerste bevindingen gaan we op zoek naar land en daarvoor gaan we de bush in.

Gevangenis land

Drie meter vanaf de hoofdweg zitten we eigenlijk al direct in het bos. Het is prachtig groen overal. Aan de linkerkant is hier en daar bebouwing zoals bijvoorbeeld een Italiaans hotel/ restaurant. Ook zien we een totaal verwaarloosde begraafplaats, op een van de graven staat zelfs een termieten heuvel van ruim een meter hoog.

We passeren traditionele Afrikaanse dorpjes met huisjes gemaakt van koeienpoep, modder en kokosnootbladeren. Kinderen in schooluniform, mannen die voor hun huisjes omhangen en vrouwen die brandhout of water dragen op hun hoofd. Veel vrouwen zijn schaars gekleed, hun bovenlijf is bloot, dan een wikkelrok en blote voeten.

We komen op een rechte zandweg uit, het is een redelijke weg zonder al te veel kuilen. Aan het einde van de weg is een gevangenis en in het midden van de weg staat een Moskee.

Vlak voor de Moskee liggen vele hectaren land te wachten op een koper en hier gaan we uit de auto. Ineens wordt er druk getoeterd in deze volledig stille omgeving.

Een auto met open laadbak komt met een noodgang aangereden. In de open laadbak staan en zitten gevangenen in zwart wit gestreepte pakken. "De gevangenis en omgeving zijn zwaar bewaakt en het zou de veiligheid in deze buurt hoger kunnen maken", merkt Gladys op.

Behalve de muur van de gevangenis zie ik nergens muren en dat vind ik al een goed teken.

Het stuk grond dat we bekijken staat vol prachtige bomen, ik ken al hun namen niet maar herken de baobap bomen die deze omgeving zo prachtig en uniek maken. Gladys zegt hardop wat ik denk: "Dit is een thuis van vele slangen".

We zien elektriciteit en telefoon palen vlakbij, dit zal voor de gevangenis zijn. Ook zien we dat er een mogelijkheid is voor een wateraansluiting. Het aansluiten van al deze faciliteiten zal zeker minstens 3000 Euro gaan kosten. Het land zelf is niet duur, het is geschikt qua ligging, zo'n 3 kilometer van Malindi waar we de bank, postkantoor, markt en het ziekenhuis kunnen vinden. Een kleinere kliniek ligt op steenworp afstand en alle faciliteiten zoals water, elektra en telefoon zijn tegen betaling aan te leggen.

Dat is geen slechte start deze ochtend.

Voor een eventueel tweede weeshuis willen we geen lagere school bouwen maar gebruik maken van de faciliteiten in de omgeving. De zoektocht naar een geschikte lagere school valt echter tegen omdat vandaag de scholen dichtgaan in verband met vakantie en we daardoor nergens binnen kunnen gaan voor een gesprek. Voor dit aspect zullen we dus later deze dag terug moeten gaan naar het Baobap restaurant om te praten met mensen met school gaande kinderen.

Strand land

We gaan door naar een volgend stuk land dat we willen bekijken. We rijden terug naar Malindi en in plaats van het bos in gaan we nu richting het strand. Het stuk grond dat we gaan bekijken is min of meer in het centrum al heb je dat niet door omdat het aan een rustig stuk strand gelegen is. We arriveren bij een groot hek en parkeren binnen het hek. Hier is alles wel ommuurd, niet hoog echter en ik krijg mijn vinger er niet achter of dit te maken heeft met veiligheid of met het afbakenen van grond. Dit betreft een enorm groot stuk grond, eigenlijk veel te groot voor een weeshuis maar nu we hier toch zijn kunnen we net zo goed een kijkje nemen. Ook hier staan veel bomen, het is een soort bos dat langzaam overgaat in strand. Het is in een woord prachtig. In tegenstelling tot het andere land dat we zagen zijn op deze grond al gebouwen gebouwd. Er is een groot koloniaal huis bijvoorbeeld en alhoewel ik weet dat dit land veel te duur is voor ons ga ik als vanzelf rekenen in mijn hoofd.

In iedere kamer plaats ik in gedachten bedden en uiteindelijk kan ik er minstens 70 kinderen plaatsen. Het maximum dat we in het weeshuis zelf willen is 100 kinderen dus het komt aardig in de buurt. Er is water er zijn toiletten en wasgelegenheden genoeg, er is elektra en telefoon. Achter het koloniale huis staan 10 gasten verblijven die allen voorzien zijn van toilet en douche. Dezen zouden prima dienst kunnen doen als personeels en, vrijwilligersverblijven.

Ze zouden tevens een prachtige vakantie locatie kunnen zijn voor mensen die hier komen via het safari bureau van Spirit of Faith Children's Centre, het ligt immers pal aan zee.

Er is een oude bowling baan. Dat wil zeggen een dak, een vloer, geen muren en het zou een mooi begin kunnen zijn voor een keuken eetzaal. Muren heb je hier voor een eetzaal niet nodig, het klimaat is vrij constant; warm en weinig regen. Met andere woorden, het is een kwestie van renoveren en dan is het helemaal klaar en perfect voor een

weeshuis.

Op een kladbriefje schrijf ik wat het kost om al deze bovengenoemde faciliteiten nieuw te bouwen. Ik kom jammer genoeg tot de conclusie dat nieuw bouwen op goedkopere grond toch veel goedkoper is dan het kopen van deze grond inclusief constructies, deze grond is namelijk erg kostbaar vanwege de strand locatie.

De kindbescherming

We stappen weer in de auto en gaan opzoek naar de kindbescherming waar we een afspraak mee hebben gemaakt. De kindbescherming bevindt zich in een hal gemaakt van golfplaten die door en door verroest zijn. Een vriendelijke vrouw heet ons meer dan welkom en wil ons graag rondleiden in Malindi om de hulpbehoevende situaties en de projecten die draaien te laten zien. Dat houden we tegoed want qua tijd kunnen we ons dat niet permitteren. Ze verteld ons over een project waar kinderen eten krijgen maar niet kunnen slapen, over twee weeshuizen in de buurt en over zo'n 15.000 kinderen waarvoor ze een opvang zoekt.

Horen we dat wel goed? Ja we horen het goed. Er zijn 15.000 kinderen alleen al in dit gebied die hulp nodig hebben.

Waren Glady's Jaret en ik eerst nog in de veronderstelling hier te zijn om een goede, veilige locatie te zoeken voor kinderen vanuit heel Kenia, bijvoorbeeld Nairobi maar ook het Turkana gebied waar nu hongersnood heerst, realiseren we ons nu dat we daar niet aan toe kunnen komen. Vijftienduizend kinderen, dat is veel, en dat alleen al in dit gebied. Wij willen slechts 100 kinderen helpen als we een tweede weeshuis hier starten.

Vijftienduizend kinderen, allemaal met een eigen karakter en hun eigen talenten, allemaal alleen op de wereld.

Namiddag in de Baobap en meer land

We bekijken nog drie stukken grond. Alle drie niet geschikt om als weeshuis dienst te doen en door al 't heen en weer rijden en lopen zijn we uiteindelijk hartstikke moe geworden. We doen onze schoenen uit en lopen een stukje door de Indische Oceaan, gewoon voor het idee. We hebben geen tijd om te zwemmen maar in ieder geval hebben we even in de zee gestaan.

Vervolgens zakken we moe neer bij het Baobap restaurant waar ik deze brief begon.

Glady's haar man Jaret heeft nog wat energie over en gaat wat mensen opzoeken om over scholen te praten.

Glady's en ik rusten uit.

"Vijftienduizend kinderen" galmt het in mijn hoofd.

Glady's begint te praten over een man die we gisteren hier ontmoet hebben en hij weet veel over de omgeving. We bellen hem en al snel komt hij op een scooter aangereden. Jaret is ondertussen ook terug. De man (een Engelsman) verteld ons over een kant van Malindi die we nog niet hebben gezien, het is de kant waar hijzelf woont. Hij neemt ons mee ernaar toe. Het is eveneens in het bos, veel traditionele dorpjes passeren we, de weg is ruig er is geen stroom, geen water, laat staan telefoon. Zijn huis is niet groot maar een paradijsje. Overal fruitbomen, hij gebruikt zonne-energie en heeft een waterput. Terwijl we terug rijden is het al erg donker geworden. In Nairobi/ Ruiru kun je 's nachts beter niet buiten je huis komen maar hier is het 's nachts helemaal niet gevaarlijk om buiten te zijn. In het Baobap restaurant hebben mensen zich ondertussen weer verzameld en ook wij nemen plaats. Veel mensen komen ons gewoon even groeten; heel vriendelijk. We praten met diverse mensen over diverse dingen; zonne-energie, water, veiligheid, toerisme, de vele Italianen die zich gehuisvest hebben in Malindi maar ook over maïs en rijst etc.

Nachtlevens van Malindi

Velen vinden het nodig dat we ook iets zien van het nachtleven van Malindi en zo belanden we opnieuw in de auto en zijn we onderweg naar entertainment. We arriveren bij een soort overdekt terras, het dak is van kokosbladeren. De Masai krijgers die vast later deze avond gaan dansen wachten bezoekers op bij de entree. Binnen is live muziek, ze

zingen Afrikaanse maar ook Engelse muziek.

Het publiek bestaat uit veel jonge Keniaanse meisjes, een groep oudere blanke mannen maar ook oudere blanke dames in gezelschap van Keniaanse tienerjongens. Terwijl we een kop thee bestellen zien we een jong meisje van tafel naar tafel gaan op zoek naar een man. Ze heeft geen succes en met haar hele korte jurkje gaat ze als enige de dansvloer op en wiegt flink met haar heupen.

"Ze is vast nog geen 12 jaar" fluistert Glady's. Ik zie aan Glady's haar gezicht dat ze dit jonge meisje het liefst mee wil nemen voor een goed gesprek, ze is door en door een sociaal werkster. Ondanks dat we weten dat deze manier van doen aan de kust erbij hoort zijn we er allemaal stil van. Het is een schril contrast met het leven in het bos dat zo'n halve kilometer achter dit café plaatsvindt, en toch eigenlijk ook weer niet. Hier zoeken veel jongens en meisjes uit de wildernis een mogelijkheid om een beetje geld te verdienen om zichzelf maar wellicht ook diverse familie leden eten te geven. Eindelijk heeft iedereen er genoeg van en gaan we terug naar het hotel. Bij het hotel zitten Glady's, Jaret en ik nog even na, in alle stilte suizen onze oren. Een keer in bed ben ik binnen enkele minuten in diepe slaap en word ik tegen de ochtend wakker omdat Glady's op mijn deur klopt en roept: "Ontbijt is klaar!"

Bos land

Deze dag moeten we vroeg aan de slag, vanmiddag willen we alweer terug reizen naar Nairobi.

Gisteravond hebben we diverse afspraken gemaakt om land te bekijken en zo gaan we weer op pad. We zien eigenlijk niets dat volledig aan onze wensen voldoet. De Engelsman ontmoeten we opnieuw bij de Baobap. Hij zegt land te weten dat erg mooi is maar het waarschijnlijk te ver weg voor ons zegt hij. We willen het zien en zo rijdt de Engelsman op zijn scooter voor ons uit. Kris kras door het bos, opnieuw passeren we veel traditionele huisjes en dorpjes. De weg is niet zo goed, behalve kuilen in de weg zijn er veel versperringen door bomen op de weg. Het is hier echter wel schitterend en in mij komt een positief gevoel op.

We stoppen bij een traditioneel dorp. Vlak achter het dorp is land te koop. De afstand valt mee, zo'n 20 minuten vanuit Malindi. Vergelijkend met de afstanden die we nu naar Nairobi rijden stelt het niks voor. Het land is even duur als het eerste land dat we zagen dat ook geschikt was voor een eventueel tweede weeshuis. Hier is geen water maar een put kan aangelegd worden willen we alweer terug reizen naar Nairobi. Omdat Gladysfamilie leden eten t g, zonne-energie kan aangelegd worden, voor een telefoon verbinding zal behoorlijk wat geld op tafel gelegd moeten worden maar het kan wel.

Wat mij hier aanspreekt is de puurheid van het gebied, het groen, de bomen maar dat zagen we meer. Het mooiste vind ik de traditionele omgeving. Hier is geen Italiaan te vinden, geen grote gebouwen, enkel traditie.

Voor kinderen die van jongs af aan opgroeien in een weeshuis is het goed om zo dicht mogelijk bij hun eigen cultuur te blijven.

Zo hebben we nu twee opties:

Land 1, het gevangenis land zeg maar.

En dan dit land, land 2, het bos zeg maar.

We hoeven nu echter geen beslissing te nemen. We weten nog niet eens of we sponsors kunnen vinden die met ons in zee willen gaan voor een tweede weeshuis

Misschien is deze reis uiteindelijk wel helemaal voor niets geweest?!

Het was een oriëntatie voor onszelf om te kijken wat de mogelijkheden zijn voor het geval als we financiering kunnen krijgen voor gebouwen en lopende kosten voor weeshuis nr2.

Terug in Nairobi

Om 16.00 uur ben ik terug in Nairobi en vanaf daar kost het met in verband met de verkeersdrukke drie en half uur om in Ruiru te komen. Ik hoor de woorden van de Engelsman op zijn scooter in mijn gedachten: "Waar we heen gaan is wel ver hoor", die 20 minuten is een lachertje terwijl ik nu in de file sta met stinkende zwarte uitlaatgassen.

In het weeshuis aangekomen blijkt de telefoon daar al een paar dagen niet te werken, ook de stroom is uitgevallen. De kleine Miriam stapt me vrolijk te gemoed en bij kaarslicht showed ze vrolijk hoe goed ze al kan lopen. Ergens is het fijn dat er geen stroom is nu, een goede reden om lekker vroeg te gaan slapen.

Er is ook deze opvolgende dag (zaterdag) geen stroom. Het geeft me de gelegenheid een beetje uit te rusten en om de tijd te nemen om met wat mensen te praten. Zo zijn Monica en John, 2 middelbare scholieren dit weekend hier omdat het schoolvakantie is. Hannah Ninga die net aan haar kapster opleiding begonnen is en op kamers is gaan wonen is ook langsgekomen om alles eens door te praten. In de middag heb ik een vergadering met alle leerlingen die meedoen aan de soapstone lessen en met hun leraar.

In de avond denk ik bij kaarslicht na over die 15000 kinderen alleen al in Malindi en omgeving. De elektriciteit is nog steeds niet terug dus ik ga maar weer vroeg naar bed.

Ondanks dat ik vroeg naar bed ging word ik laat wakker deze zondag ochtend en moet ik me haasten wil ik op tijd in de kerk zijn. De elektra is nog steeds niet terug en gezien de waterpomp op stroom draait en de watervoorraad dus nu wel bijna op zal zijn was ik me spaarzaam. Terwijl ik naar de eetzaal loop waar de kerkdienst is hoor ik de kinderen al vrolijk zingen. Een leuke ontwikkeling is dat de jongens tegenwoordig ook actief deelnemen in de dienst, ze zingen solo of in groepjes voor de andere kinderen of lezen een stukje uit de bijbel voor. Ik kijk om me heen en zie 73 kinderen. Ik zie David die nu zo'n 2 maanden hier is en Jane die afgelopen week pas kwam. Kleine Thara die knetterhard en vals meezingt of ligt te slapen. Leah die hier als baby kwam en nu al haar tandjes aan het wisselen is. Daniel die er onlangs op stond om in het weeshuis te komen omdat hij anders geen toekomst zou hebben. Middelbare school John die aan zijn voet is geopereerd.

Het zijn allemaal bijzondere en mooie kinderen, het zijn er slechts 73 en door mijn hoofd galmt opnieuw "Vijftienduizend kinderen". Middelbare school Monica staat op en herinnerd kinderen aan het nieuws dat we zien over de wereld en ook over de hongersnood in bepaalde gebieden in Kenia en ze wijst iedereen erop hoe blij we mogen zijn met het feit dat we iedere dag weer mogen opstaan, dat we leven, dat we eten hebben, omdat we hier in dit weeshuis zijn. Ze eindigt haar toespraak met een deel uit de bijbel en legt dit aan de kinderen uit: "Denk nooit dat doe ik morgen wel, nee, vandaag heb je al die tijd en je weet niet of je de dag van morgen haalt". Ik kijk naar de 73 kinderen in deze ruimte, iedereen zo speciaal, en ik denk aan de 60 anderen op het vervolg onderwijs. Ik hoor de woorden van Monica en realiseer me dat ik steeds denk aan 'een eventueel tweede weeshuis in de toekomst'. Waarom niet vandaag aan de slag gaan hiermee?

Dit was de nieuwsbrief voor deze keer.

Kwaheri (Tot ziens in Swahili)

Ria Fennema

PS Meer informatie is te lezen op de website www.riafennema.nl en www.weeskinderenkenia.nl

Mocht u SOFCC financieel willen ondersteunen dan kan dat via

Stichting Spirit of Faith

Rabobank Hurdgaryp

32.09.53.580

